

GESPREK MET MAKERS/SPELERS GONZALO EN ANDREA

door: KOPERGIETERY

Gonzalo werkte 3 jaar geleden mee aan de circustheatervoorstelling *De Daltons*, een coproductie van Cie Pol & Freddie en KOPERGIETERY. Op deze manier leerde hij Andrea kennen. Beide heren staken de koppen samen en kwamen uit op *Le Dîner*.

GONZALO: Ikzelf ben geschoold in de clownerie, in de 'comédie physique' of slapstick. Ik doe dus veel stunts, valpartijen, jonglerie. Zoals zovelen begon ik op straat, en kreeg ik beetje bij beetje meer interesse in spel en theater. In het straatcircus heb je een heel dicht contact met het publiek, daar hou ik van. Je moet je aanpassen aan onvoorziene situaties en stuurt je act continu bij. Ik zoek telkens naar een evenwichtige mix tussen circus en theater. Theater staat voor mij voor het inwerken van een verhaal, een vertelling. Ik wil niet louter een act tonen, maar ook een betekenis meegeven.

ANDREA: Ikzelf koos voornamelijk voor magie en dramaturgie, hoewel ik vroeger ook veel jongleerde. Net zoals Gon startte ik als straatcircusartiest, maar begon al snel circusvoorstellingen op podia te creëren. Het hedendaagse circus is heel multidisciplinair. Die combinatie van diverse (circus)disciplines – goochelkunst, acrobatie, clownerie,... - en de kruisbestuiving met de theaterkunst, vind ik de innovatie van de laatste jaren. Het maakte circus tot een hedendaagse kunstvorm.

STRAAT & PODIUM

ANDREA: Het grote verschil tussen straat- en podiumvoorstellingen zit in de technische mogelijkheden die theaterpodia bieden en de opstelling van het publiek. Voor straatperformances hou je rekening met een publiek dat niet enkel heel dicht, maar eveneens rondom je staat. Op het podium werk je met een publiek dat frontaal zit. Je kan de blik en de concentratie van het publiek beter leiden, je kan spelen met licht en donker, je kan meer finesses in de voorstelling leggen. De zwarte doos, die het podium is, maakt magie mogelijk. De kijker kan ook beter om met stiltes in de voorstelling.

MAGIE

ANDREA: Voor mij maakt het goochelaspect binnen een circusvoorstelling deel uit van de hele dramaturgie. Wij passen eerder 'magie nouvelle' toe, de magie staat hierbij voor het tot leven wekken van objecten, maar op zo'n manier dat de acts in functie staan van het geheel. We willen niet louter op effect spelen. We kiezen de trucs zorgvuldig uit, zodat ze de vertelling dienen en passen binnen de sfeer en de globale schriftuur van de voorstelling.

GONZALO: Ik wil ook nooit effect om het effect te creëren. Ik hou heel veel van slapstick, wat volgens mij dicht aanleunt bij de goochelkunst. Bij beide disciplines 'bedot' je het publiek. Je creëert de illusie dat er iets anders gebeurt. Slapstick en magie overlappen met elkaar in die zin dat het precisie, zorg, details en een juiste timing vergt.

ANDREA: We vertrekken ook niet vanuit de magie om een voorstelling te maken. Eerst bepaal je de beelden, het verhaal, wat je wil vertellen. Pas later zoek je de juiste magische elementen om toe te voegen. Andersom komt het heel geforceerd over. De vraag komt voor mij telkens neer op: hoe kan ik illusie creëren bij het beeld? Hoe kan ik tot iets komen waar het publiek van denkt: is dit nu echt gebeurd of niet?

LE DÎNER

GONZALO: Toen we als startpunt voor een nieuwe voorstelling naar een situatie zochten waar mensen bijeenkomen, kwamen we uit op een diner. In het begin was nog niet duidelijk 'wie' aan tafel zou zitten. Lang gingen de gesprekken over de bourgeoisie, de elite. We wouden het niet per se over de hogere klasse an sich hebben, wel over etiquette en goede manieren, over omgangsregels, hoe mensen uit hogere kringen interageren met elkaar. En hoe belangrijk het is de schijn op te houden! Ze gedragen zich niet naturel onder elkaar. In feite dragen mensen maskers.

Dat uit zich evengoed bij politici, die uiteindelijk de gasten voor *Le Dîner* zijn geworden. Politici zitten ook vast aan hun vakjargon en aan hun geconstrueerde omgangscodes en regels. Het is een cultuur waar het gros van de mensen buiten wordt gehouden. Als ik sommige politici hoor praten, versta ik hen vaak niet. *Le Dîner* is voor mij geen kritiek op de wereld van vandaag of op concrete politici. Het is een allegorie, een symbolische voorstelling van de 'officiële, politieke wereld', van de ultrarijken, de wereldleiders, de machtigen der aarde. Hoe hoger je profiel, hoe meer je leeft in die geconstrueerde wereld. Hoe meer je je daaraan vasthoudt, hoe meer je een karikatuur wordt van jezelf.

Le Dîner voert daarom groteske, extravagante personages op. Je ziet bepaalde vreemde gedragingen en interacties, lobbywerk... én ook veel goede excuses om niets te doen. Zelfs om niet te eten. Net zoals belangrijke wereldmeetings, uiteindelijk, vaak tot niets dienen.

ANDREA: We trachten alles met humor over te brengen. Jong en oud kan onderhuids de kleine sociale mechanismen die spelen aanvoelen, of vragen stellen bij wat er speelt in de maatschappij. Maar belangrijk blijft dat iedereen met de glimlach naar huis gaat. We serveren *Le Dîner* met lichtheid.